

NUMĂRUL

173

Grăunte *de muștar*

Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat în țarina sa. Grăuntele acesta, într-adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele, dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile și se face un copac, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui. [Matei 13.31,32]

editorial

Costel Cozorici

După un căscat ancestral, abia dacă îmi mai adun câteva gânduri spre a vi le împărtăși, pentru că tema este de așa natură. Nu pot să vă ascund faptul că nu mai era mult și făceam editorialul pe xerox-ul de la „PIM” sau pe unde or mai multiplica frații mei revista (că nici asta nu mai știu)...

Uf, ce temă... Doar la ideea de abordare a acestui subiect, am spus: e momentul ca măcar pentru acest număr al revistei să mă odihnesc. Și era cât pe ce să o fac!!! Era un lucru pe care îl făceam și eu foarte bine și să-i dau o finalitate merituoașă: odihnindu-mă.

Am coborât din cerul pântecelui mamei mele, fără a face nimic de la mine, pe un pământ gol, nesaturat. Și am început a-mi cere drepturile de dinainte convenite. Pentru că și Dumnezeu mă cunoștea chiar dinainte de a mă naște, aveam dreptul la o relație aprioric „prematernă”. Și astăzi, când cunoaștem pe cineva „sus-pus” ne încredem cu toată ființa că ne va scoate din belele. Dacă fratele meu ar fi procuror, sau judecător, sau ministru...ehehei... Vedeți dumneavoastră, numai ideea că cineva va reacționa necondiționat la nevoia mea, mă și duce cu gândul că totul îmi este permis, chiar dincolo de granițele bunului simț. De aceea aveam și eu drepturi asupra mamei mele și mi le ceream cu insistență.

Aseară, la grup, s-a abordat ideea că din relația dintre Adam și Eva, într-un moment de scădere a încrederii în Dumnezeu, a rezultat o „entitate umano-luciferică” ce a dus necondiționat la cădere. Mi-aș permite să merg mai departe, bineînțeles cu permisiunea autorului acestei formulări, să afirm că tocmai din odihna acestei relații s-a născut acea „entitate”. Pentru că nu făcea parte din odihna lui Dumnezeu. Bine, bine, și Dumnezeu s-a odihnit după atâta trudă!!! Dar El s-a

odihnit în odihna Lui. În schimb, noi ne-am arogat de la sine dreptul la propria odihnă și L-am adus la bara acuzațiilor pe Creatorul nostru: „așa am fost zămisliți!”. De-a lungul timpurilor am învățat, ne-am erudit și ne-am perfecționat în arta de a înfățișa această odihnă și de a ne închina ei. Astfel am provocat războaie, am pus creația pe seama haosului primordial, ne-am măcelărit conștiința și am adormit în patul mulțumirii de sine. Acum așezăm în locul heruvimilor icoana calculatorului și a televizorului, nevoia unei slujbe sau a unei case, necesitatea recunoașterii de către cei din jur a propriilor merite și valori și, de ce nu, icoana propriei dumnezeiri. Uităm atât de ușor că Dumnezeu are puterea de a distruge cetățile întărite ale inimii noastre, de a arde altarele închinatelor tuturor idolilor închipuiți sau înfățișați. Toți idollii aceștia se nasc tocmai în momentele noastre de odihnă spirituală.

De ce să nu recunosc că și eu la rândul meu mă ascund de cele mai multe ori sub poalele neștiinței, mă contopesc cu mediocritatea sau mă irosc în mine și mă odihnesc. De câte ori nu spun: abia aștept să vină concediul, dar nu ca să aprofundez scriptura și să mă apropriei mai mult de Dumnezeu, ci ca să mă odihnesc. Tragicul situației însă vine din faptul că nu am nimic a-mi reproșa. Reperul meu este tocmai acel căscat ancestral. Dacă a existat din embrionul istoriei, trebuie să-mi recunosc neputința acuzând finitatea naturii umane.

Dintr-o abordare exclusivist individualistă, am venit gol pentru a mă umple. Însă Dumnezeu spune că a pus în noi toate cunoștințele necesare pentru a rezolva ecuația umană, spre a accede la parametrii spiritualității. Ideea de goliciune o asociez foarte aproape cu cea de odihnă. Dumnezeu a creat un pământ gol tocmai pentru a-l umple. Eu am venit gol pentru a mă forma și desăvârși. Peste noapte mă golesc ca să mă reumplu peste zi. Cel mai simplu putem înțelege acest lucru prin metafora paharului. Sticlarul îl creează gol cu scopul de a fi umplut. Pentru a ne apropia de conținut, prima oară bem golul din el. După savurarea licorii devine iar lipsit de conținut. E un proces natural și firesc ferecat înlăuntrul nostru. Dar cheia dezlegării acestei enigme este: cu ce ne umplem cavitațiile ascunse ale inimii și câtă consistență adăugăm substanței?

Fraților, odihniți-vă deci, din profunzimea trupului vostru. Dar primiți-L în patul odihnei voastre și pe Dumnezeu! Și nu uitați că Dumnezeu a dăruit și a golit Ierusalimul pentru ca noi să-l reumplem și să-l rezidim.

Și nu mai căscați...istoric!!!

Pe urmele Odihnei

Virgil Tabry

Toți visăm la cel puțin o săptămână-două de vacanță pe an, fie într-o țară cât mai exotică, fie la o cabană mai retrasă la Moeciu, în speranța că vom putea aștepta cu mărirea „odihna”. Dar ce este „Odihna”? De ce cumpărăm astăzi odihna la pachet? Este vreo legătură între muncă și odihnă? Pentru a găsi

răspuns la astfel de întrebări trebuie să stabilim cine a inventat „odihna” și cu ce scop. Cu astfel de întrebări în gând, s-o luăm acum pe urmele odihnei.

Trebuie spus, înainte de toate, că odihna a fost concepută de Dumnezeu. El a inventat odihna pentru Sine însuși. „*În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse, și în ziua a șaptea s-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse*”. (Geneza 2:2). Atunci când El luca la proiectul Universului, nu exista nici un consilier cu care să se consulte (Iov, cap. 38-39). Așadar, nimeni nu l-a sfătuit pe Dumnezeu că la sfârșitul lucrării s-ar cuveni să se odihnească. Atât lucrul, cât și odihna Lui, sunt inițiativa Lui personală și neinfluențată de prezența vreunui factor extern voinței Sale. Psalmistul David reiterează acest adevăr când afirma „...*Dumnezeul nostru este în cer, El face tot ce vrea*.” (Ps.115:3). Așadar, Dumnezeu a inventat „odihna” și, având în vedere că s-a odihnit **de lucrul Său**, a inventat-o pentru Sine!

Apoi, observăm că Dumnezeu a transferat legitatea „odihnei” în viața omului. Faptul că Dumnezeu l-a creat pe om „după chipul Său” (Geneza 1:27) înseamnă că viața omului implică deopotrivă lucrul și ‘odihna’. Acest transfer a fost legiferat în cadrul celor Zece Porunci: „*Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău...*” (Ex. 20:9-10). Dacă avem în vedere motivul din spatele acestei porunci, ‘*Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile... și în a șaptea zi s-a odihnit*’ (vs.11), putem înțelege că Dumnezeu nu a inventat odihna doar pentru Sine, ci a ales să transfere această legitate a odihnei în viața omului, și a făcut-o cu un scop. În cuvintele lui Geoffrey B Wilson, „*Dumnezeu a stabilit, prin această zi de odihnă, un model pentru om, prin care să urmeze ciclul activității Sale creative*”.

Deși Dumnezeu a introdus „odihna” de la începutul creației, totuși Biblia nu pare să facă referire directă la această legitate, pe tot parcursul istoriei, de la creație până la Decalog. Nu ni se spune nicăieri că Adam sau Noe munceau șase zile și a șaptea se odihneau. Să fi muncit oare oamenii, în perioada premergătoare decalogului, fără să se odihnească a șaptea zi? Când a aflat omul de această

legitate? Este foarte probabil ca Dumnezeu s-o fi transmis pe cale orală lui Adam, iar acesta urmașilor săi. Așa se poate explica obiceiul familiei lui Iov, despre care ni se spune că se întâlneau cu regularitate pentru „ospăț” (Iov 1:4). Dacă averile imense pe care reușiseră să le agonisească implică munca serioasă, atunci această muncă implică „odihna”. În familia lui Iov, „odihna” era exersată prin ospăț. Apoi, însuși faptul că Dumnezeu a introdus această poruncă în decalog, ca o „*aducere aminte*” sugerează că poporul ales (copiii lui Avraam) erau deja familiarizați cu această legitate, înainte de a fi scrisă pe tablele de piatră: „**Adu-ți aminte** de ziua de odihnă ca s-o sfințești!” (Gen 20:8)

În general, când ne gândim la „odihna”, avem în vedere, instinctiv, sau cel puțin în mod principal, dimensiunea tangibilă a acestei realități: un bilet de vacanță, costul implicat, inactivitate, câte ore de somn putem recupera sau poate o aventură culturală, ceva care putem consuma în tihnă, spre relaxare. În această analiză voi propune să percepem „odihna” ca metaforă. Citându-l pe Dodd, Craig L. Blomberg definește metafora ca „*o similitudine extrasă din normalitatea naturii sau a vieții, care își captivează ascultătorii prin vivacitate sau ciudățenie, plonjând mintea într-o confuzie considerabilă cu privire la aplicarea ei precisă, pentru a o provoca la o gândire activă*”. Aceasta implică faptul că în spatele metaforei există un mesaj a cărui decodare depinde de lentila plasată în colimatorul exegetic. În acest sens, „odihna” este într-adevăr o metaforă dintre cele mai „ciudate”, menită să provoace la o „gândire activă”. Așadar, pe parcursul acestei analize, vom considera câteva perspective diferite.

Dacă Dumnezeu este atotputernic și atotînțelept, de ce mai are nevoie de odihnă? El obosește după numai șase zile de lucru?... Acesta este un exemplu de întrebare capcană. O întrebare te tipul înșelătoare întrebări bine cunoscute în sfera umorului: ‘Cum se spune corect, pana de vulpe la pălărie sau pana de vulpe de pălărie? Problema în acest caz este că întrebarea intenționează să asocieze, pe neobservate, două lucruri care nu aparțin, în mod natural, aceleiași sfere (pana și vulpea). Acest lucru conduce la eroare de gândire. Astfel, în timp ce întrebarea induce vizualizarea unei pălării cu pană, vulpea se furișează în ecuație și uităm că vulpea nu are pene! Dincolo de umor, aceeași greșală o facem și atunci când întrebăm ce este “odihna” pentru Dumnezeu. Asociind odihna cu oboseala, din prisma experienței noastre, presupunem că Dumnezeu obosește și are nevoie de odihnă după 6 zile. Însă ne scapă din vedere că Dumnezeu s-a odihnit de **lucrarea Lui**, nu de oboseală, și că El nu obosește... nici măcar iertând! Astfel decodăm metafora odihnei, apelând la o gândire mecanică, inactivă, într-un produs sub-intelectual, total paralel cu mesajul intenționat, și îl plasăm pe raftul umorului sacru.

[...] Continuarea în pagina 7

Gânduri alandala despre cum trece adevărul pe

Alina Tuduri

Ce mai este odihna în lumea noastră atât de plină de zgomot și agitație? De multe ori, nici bine nu mă trezesc dimineața că deja în mintea mea vin o grămadă de lucruri pe care le am de făcut. Până m-am spălat pe față, m-am umplut de îngrijorări, teamă, scenarii care mai de care mai nerealiste despre cum se vor petrece toate lucrurile pe ziua respectivă. Îmi dau seama că m-am trezit mai târziu decât ar fi trebuit,

mănânc ceva în fugă și mă pregătesc să plec. Mă mustră conștiința. Nu pot pleca fără Dumnezeu în zi! Îmbrăcată, încălțată și cu căciula pe cap, mă așez la masă să citesc măcar un psalm... primul la care se deschide Biblia... 119?! Aoleu! N-am timp! 100! Ei, așa mai merge... „Strigați de bucurie...” Amin! „Slujiți cu bucurie...” Amin! „Lăudați-L și binecuvântați-I Numele” Amin! Amin! Doamne iartă-mă! Doamne ajută-mă! Gata. Ies pe ușă val-vârtej! Ajung la scară, tramvaiul se apropie repede de stație! Alerg... îl prind... îmi trag sufletul. Nici bine n-am tras două guri de aer în piept, că-mi mai aduc aminte ceva, mă mai îngrijorez de două lucruri, și-am ajuns deja la stația la care trebuie să cobor... O zi întreagă nu fac decât să bifez lucruri pe o listă! Ajung acasă frântă de oboseală, tristă, cu lacrimi în inimă, nemulțumită de o mulțime de lucruri pe care aș fi putut să le fac altfel, nemulțumită că au mai rămas atâtea alte lucruri care trebuiau făcute, trag linia și zic: „Ei, tot am făcut ceva azi!” Am făcut... și la ce mi-a folosit? „Mai bine o mână plină de odihnă decât amândoi pumnii plini de trudă și goană după vânt.” (Ecleziastul 4:6). Și mă cuprinde așa o vinovăție mare! Și mă simt atât de rău în relație cu Dumnezeu! Mă căiesc! Plâng înaintea Lui! Îmi promit că nu mai fac așa ceva NICIODATĂ, și a doua zi o iau de la capăt, fără să înțeleg că SINGURUL CARE-MI POATE DA ODIHNA ESTE DUMNEZEU! Ah, dacă mintea mea îngustă ar putea pricepe! Dacă ar putea cunoaște! Ca un om studios și cu mulți ani de școală, mi-e ușor să înțeleg teoria... Practica mă omoară! Cum pot să spun că am slujit lui Dumnezeu cu toate lucrurile pe care le-am bifat, când eu slujesc celui rău cu îngrijorările mele? Când eu singură îmi pun jugul greu de când mă trezesc și până adorm, cum pot să ascult șoapta dulce a Domnului care-mi spune: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” (Matei 11:29). Într-adevăr, numai Domnul poate da odihna! Căci dacă „lucrarea neprihănită va fi pacea; roada neprihănită:

odihna și liniștea pe vecie.” (Isaia 32:17), numai Domnul poate împlini în mine lucrarea neprihănită care aduce roade!

Mi se pare că omul modern a pierdut mult din capacitatea de a căuta odihna... Când ai atâtea posibilități de a sta treaz până la ore târzii în noapte, când poți să-ți găsești de lucru în șapte schimburi (dacă se poate 24 din 24 de ore), când totul se petrece conform unei agende mai mult sau mai puțin bine stabilite, viața își pierde din așezarea și liniștea care poate că în alte vremuri erau mai ușor de găsit.

Îmi amintesc cu deosebită plăcere cum s-a întâmplat că într-o vară în care mai aveam timp să stau și pe la țară, rămăsesem acasă doar eu și bunicul meu. Toți ceilalți erau plecați la câmp. Cu o zi înainte, aduseseră o căruță de fân acasă; dar fiindcă era prea târziu și se întunecase, au lăsat pe a doua zi operațiunea descărcatului. Cum spuneam, rămăsesem doar eu și bunicul meu. De peste satul alăturat veneau niște nori de ploaie. Asta însemna că trebuia musai să luăm fânul din căruță, ca nu cumva să fie udat și să mucegăiască. „Lasă, tătaie, că te ajut eu!”. Bunicul meu a răs pe sub mustață la fata de oraș, a cărei treabă când venea în vacanță era să gătească sau să stea cu vărul cel mic, să hrănească animalele... în fine, lucruri mărunte. S-a mai învârtit el prin curte... na! Ce să facă? El o furcă, eu o furcă, și hai la desărcat! Eu în căruță, el pe căpiță, am dat gata fânul înainte să vină ploaia. După ce am isprăvit, mi-am dat seama, deodată, că mi-e o sete teribilă. M-am dus în casă, am luat o cană de apă din căldare și am stat înaintea ei vreo două minute fără s-o beau. M-am uitat pur și simplu la ea cu satisfacția unui om care pentru prima oară a muncit și care, ca un boier, își îngăduie să stea așezat înaintea unei căni cu apă și să frământa în mintea lui rosturile lumii. Atunci, timpul încremenește.

De ce suntem noi, oamenii, așa căpoși că nu putem pricepe decât în necazuri? Neemia 9:28 spune așa: „Când au avut odihnă, au început iarăși să facă rău înaintea Ta. Atunci i-ai lăsat în mâinile vrăjmașilor lor, care i-au stăpânit. Dar din nou au strigat către Tine; și Tu i-ai auzit de la înălțimea cerurilor și, în marea Ta îndurare, i-ai izbăvit de mai multe ori.” De ce este, Doamne, ființa mea atât de mult îndreptată spre rău? De ce când „vreau să fac binele, răul este lipit de mine.” (Rom.7:21)? Doamne, eu știu că Tu ești SINGURUL care dă sens vieții mele și totuși mi-e atât de greu să cunosc lucrul acesta! Doamne, ajută-mă să pricep ce înseamnă odihna Ta!

Ajută-mă să înțeleg cum mă pot așeza ÎN TINE și să rămân acolo chiar dacă furtuna lumii acesteia mă înconjoară! Doamne, sunt deznădăjduit de rea! În loc să trăiesc în odihna Ta ca fiind o normalitate a vieții mele, uitându-mă în urmă gălesc doar frânturi în care chiar am fost acolo. Doamne, te rog din tot sufletul, nu mă lepăda de la Tine și lasă-mă să intru în odihna Ta! Ajută-mă, Doamne, ca oriunde aș fi în timp și spațiu, eu să fiu ÎN TINE! Amin!

Odihna. Was ist das?

Mihai Ghiurțu

Dragii mei, am stat și m-am gândit ca eu nu prea știu ce-i odihna. Am avut și am o viață la viteză maximă. Alerg atâta prin viața asta, încât am impresia că-mi lipsesc vreo... 10 ani din viață. Nu-mi dau seama când i-am trăit! Totul repede, totul pe fugă, și din ce în ce mai multe obligații. Parcă-s făcut să acaparez probleme, pe care, bineînțeles, trebuie să le duc la bun sfârșit. Dacă nu le caut eu, mă caută ele pe mine, garantat.

Am mai întrebat pe mai mulți cum văd ei conceptul de odihnă în viața de toate zilele și răspunsul a fost în mare parte: nani! Dar au fost și alții care au zis că: activitățile relaxante! Film, plimbări, discuții cu prietenii. Foarte frumos, dar eu și când merg în concediu tot am câte ceva de rezolvat. În tabăra cu frații, nu mai zic... Parcă-s băgat la 380V și alerg, și alerg.

Cum văd eu odihna: Eh! Destul de complicat și cam irealizabil, pentru că mi-am dat seama că așa sunt ...creat! Odihna la mine ar însemna, de exemplu, să stau pe malul unei ape, în șezut, cu picioarele în apă, bălăbănind, și cu o jordine, cu o frunză la capat, și să...bat apa! Dar o bătaie, așa, cam una la câteva minute, și alene, dureros de alene! Și cel mai important e să nu mă gândesc la nimic. Ei, asta e cea mai mare problemă a mea. Nu pot să nu gândesc. Vin gândurile valuri, valuri, și nu reușesc să le opresc. Când m-am căsătorit cu Liliana, i-am povestit cât am alergat prin viață. Și ea mi-a spus: hei, băiete, de acum, mai ...hopa! Ei și din hopa în hopa, cam câte un hopa pe minut, alerg ca un cal de curse. La cumpărături, la grup, la Timotei, la biserica, la (slava Domnului!) serviciu, în tabere, alergătura „tăt pi loc, pi loc, pi loc”. Când ajung de la serviciu acasă, Teo mă ia de odihnit: hai cu bicicleta, hai cu rolele în parc. Nici nu mă mai așez. Mănânc din picioare și hai, dă-i bice, că nu e timp. Nu e timp destul nicodată. Bine că ziua are numai 24 de ore, că nu știu ce mă făceam. Fiecare activitate te solicită și-ți consumă energie,

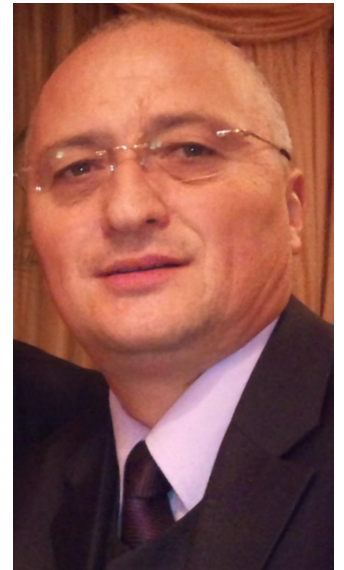
dar slavă Domnului că m-a înzestrat cu baterii Duracell.

Când îi aud pe unii că nu au somn, parcă le-aș da somn de la mine. Eu, când mă culc, risc să mă trezesc tot pe partea pe care m-am culcat. Lemn Tănase! NU am treabă! Ce-i drept, dorm numai 6 ore pe noapte. Câteodată, când mă trezesc, mi se pare că abia m-am culcat, mai ales dacă e toamnă-iarnă, când nu e încă lumină afară și mă trezesc la 5.30... Ei bine, m-ați prins, nu chiar în fiecare zi. Aici cred că e singura perioadă când cochetez cu odihna, momentele din zorii zilei când stau și vorbesc cu Domnul.

Odihna? Nu știu, slavă Domnului, ce-i aia. Dar nici nu-mi trebuie mai multă decât îmi dă Domnul. Atâta îmi dă, atâta primesc. Sincer, cred ca așa sunt făcut, tânăr și neliniștit, sau adolescent *forever*, cum îmi spune bunul meu prieten și vecin, Daniel.

Mă uit la Teo: nici când mănâncă nu stă și dă din picioare, „azact” cum făceam eu când eram mic, și parcă o aud pe bunica: „Mihăiță, măcar la masă stai locului!”. De unde...?

Eu îi mulțumesc Domnului pentru tot ceea ce-mi dă în viața asta. Pentru puterea de a trece peste ceea ce-mi pune în cale. Nu știu ce m-aș face fără atâta vânzoleală. Cred că m-aș plictisi. Iar plictiseala nu-i... odihnă!

Un alt fel de odihnă

Diana Clim

Dacă veți întreba pe orice mămică de ce anume îi este cel mai dor după ce a născut, vă va răspunde cu tărie și fără echivoc: de odihnă! Într-adevăr, ca una care nu demult am început frumosul drum al maternității, subscriu la acest lucru, însă nu pot lăsa acest răspuns fără o continuare menită să îl explice și să nu adaug și alte fațete care îl pot... contrazice.

Un copil te învață cu adevărat ce este oboseala și aș putea să enumăr, precum mulți alți părinți, greutățile pe care firea (carnea) le resimte din plin mai mult decât înainte: trupul

vrea somn, trupul vrea liniște, trupul dorește hrană la timp, trupul vrea relaxare, trupul dorește timp pentru el, trupul tânjește după relaționare... și lista poate continua.

Însă aceste lucruri sunt bine știute și prea des amintite. De aceea, aș vrea să vorbesc și despre reversul medaliei și anume despre faptul că, dacă un copil te învață ce este oboseala, cu siguranță te învață și ce este odihna autentică. Iată, în câteva cuvinte, ce mă determină să cred acest lucru.

În primul rând, cu un copil reușești să te odihnești autentic atunci când lași treburile în urmă și te dedici exclusiv... jocului! Nu mai contează termenele limită, florile care trebuie udate, vasele nespălate și, mai ales, curățenia (cine știe, cunoaște), ci doar sufletelul din brațele tale, care are un țel mai înalt decât micile tale griji cotidiene: să descopere lumea, proces care debutează în mod curios cu... a te descoperi pe tine, mămică, cea pe care o vede în fiecare zi.

[...] Continuarea în pagina 8

Nerăbdare

Nerăbdare este numele meu. Eu nu vreau să stau niciodată locului, eu vreau ca totul să se miște, dacă se poate, în jurul meu, iar dacă nu se poate, să mă mișc eu tot timpul, să nu stau niciodată degeaba, să investesc cât mai mult și cât mai sigur, să nu mă supun riscurilor inutile, să nu pierd timpul sau să

nu am niciodată timpi morți, să fac cât mai multe în același timp, să fiu cât mai agil, să devin cât mai mult și cât mai repede, să mă grăbesc să cresc, nu-mi permit să rămân în urmă cu nimic, din cauză că sunt într-o permanentă competiție cu cei din jurul meu, cu mine însumi, cu timpul însuși. Și, de fiecare dată timpul mi-o ia înainte, așa că trebuie să depun cât mai mult efort ca să-l prind din urmă, ca să-i depășesc pe ceilalți, și asta cât mai repede, căci altfel, mă prinde oboseala din urmă și dacă mă prinde, mă va trăsni de pământ și nu mă voi mai ridica niciodată... așa că trebuie să fug. Cât mai repede... și cât mai... departe... cât mai am... timp...

Obosit peste măsură!

- Studiu de caz: Ștefan Mihai -

Am obosit! De câte ori nu rostim cuvintele acestea? De câte ori nu căutăm consolarea în cineva sau ceva, motivându-ne oboseala? De fapt, cine este prea puternic să nu obosească niciodată?

Șocant este faptul ca nici măcar în toiu! sărbătorii nu suntem mai puțin oboșiți. Odihna a devenit un mit, o utopie față de care nu avem decât să constatăm decesul spiritului în mijlocul odihnei. Nici nu mai știm cum arată odihna. Mulți o definesc ca fiind fața neîntoarsă a pernei în miez de dimineață, pe care abia aștepti să o răsucești pentru mai multă desfătare în brațele somnului. Alții o caută în muncă și pasiunea pentru efort (fie el și fizic). „Muncesc ca să trăiesc!” se laudă ei. Și bineînțeles sunt și unii care preferă să se odihnească în voia liberului arbitru. La biliard ori în club, între prieteni la un joc de cărți sau rătăcind undeva prin munți după iluzia libertății.

Eu unul am obosit să caut odihna înșelătoare. Mă cred odihnit, dar mă scol mai obosit. Alerg să capăt odihna, dar nu mai știu la ce adresă locuiește. Odihna a devenit un mit. O legendă tristă la finalul căreia autorul încheie subit: „A adormit cu părinții lui...”. Este odihna un capăt de linie? Și cât de obosit trebuie să fii ca să îți dorești măcar și un final ca acesta?

Întrebări obositoare? Nicidecum. Căci odihna trebuie să fie *aici și acum* cu perspectiva sigură pentru *Atunci și Acolo*. Odihna trebuie să fie o certitudine și nu o iluzie fără stăpân. Fără o ancoră adâncă, vasul odihnei noastre naufragiază frenetic până la impactul final și nimicitor cu stânca rătăcită în

Andrei Amăriucăi

Timpul nu m-a așteptat niciodată. Dar m-a chemat de multe ori să mă opresc și să mă odihnesc. Și atunci am auzit prima dată acest cuvânt, care nu făcea parte din vocabularul meu. Ce înseamnă odihnă? Și pe măsură ce fugeam și mă gândeam la asta, încetineam, până când am început să merg, până când mersul a devenit alert, apoi normal. Apoi domol. Și m-am oprit. Atunci, peste mine a curs un izvor și m-a spălat de oboseală. Am stat o secundă. Apoi două. Apoi un minut. Minutele s-au adunat. Odihna a rămas, a crescut și m-a crescut în ea. Stând, am început să observ și am observat că nu eram singurul cu numele de Nerăbdare. Am observat cum toți ceilalți fugeau după timp, și timpul fugea de ei. Am observat că mă pot odihni atunci când mersul îmi devine plimbare. Am observat că pentru a mă odihni, nu trebuie să stau degeaba. Am observat că din odihnă, gândurile sunt mai limpezi. Viața e mai plină. Sufletul e mai liniștit și mai potolit.

Doar atunci am înțeles că odihna vine doar când înveți să te lași odihnit. Ea vine doar când ai încredere să stai. Ea curge în tine doar când ești în stare să renunți la numele tău, la ce te reprezintă mai mult, la ce te leagă de mintea altora. Odihna însăși e o stare. Pe care o dobândești. Pe care o cauți. Pe care o găsești așteptându-te. Pe care o ai.

Odihnește-te. Timpul nu pleacă nicăieri.

Ștefan Mihai

mare.

Studiu de caz:

„Cu cine votezi?”

„Iau o pauză. Am obosit să alerg după iluzii!”

„Cum? Păi și cu responsabilitatea ta de cetățean balcanico-european ce faci? Măine să nu vii cumva în stradă pentru drepturi! N-ai votat, nu ai drepturi!”

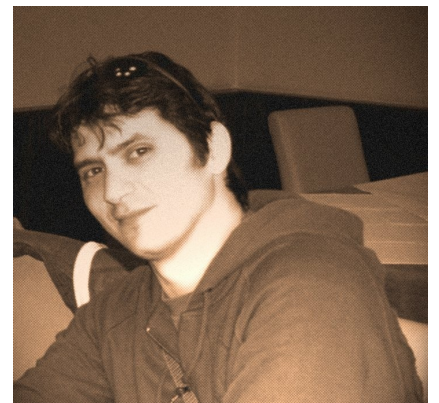
„Fii pe pace! Tu du-te liniștit, eu doar am obosit să-mi spăl mâinile de tuș și să răzuiesc buletinul de abțibilduri. Crede-mă, am obosit!”

„Hm,...auzi la el: A obosit! Zi mai degrabă că ți-e frică!”

„Fie cum zici tu...eu vreau totuși să mă odihnesc! Rămâi binecuvântat!”

Iartă, mângâie, dăruiește. Fii cumpătat și fără viclenie. Nu judeca și nici nu te judeca pe tine însuși. Fii smerit și iubeste-ți aproapele. Fii fără frică și totuși cu frică de Dumnezeu. Fii bun, dar nu te lauda cu asta. Oprește-te o clipă din alergarea ta și bucură-te de soare!

Cine știe, poate în felul acesta vei găsi locul de unde izvorăște ODIHNA!

În sfârșit...

Ioana Boancă

Am inspirat adânc, îngreunat de nisipul din plămâni și de lipsa îndelungată de oxigen. Mi se părea că nu mai respirasem de mii de ani, închis într-un cub de

gheață, ca vreo euglenă nenorocoasă pe care o studiasem la biologie în clasa a șasea. Îmi simțeam diafragma extinzându-se, întărindu-se, dându-și toate silințele să-și amintească menirea și să-și facă treaba. Mă dureau toate încheieturile, toate colțișoarele, toți centimetrii de carne ce-i conțineam.

M-am forțat să-mi revin câtuși de puțin și să mă uit în jur, dar mușchii contractați nu-mi permiteau să mă ridic în capul oaselor. M-am lăsat să cad din nou pe pământul rece, am închis ochii și am început să plâng.

Oare ăsta-mi era destinul? Să rămân blocat pe-un colț de lume, neștiut de nimeni, poate chiar uitat de oameni și de Dumnezeu? Oare asta se-ntâmplă celor care se luptă cu Dumnezeu, celor care se răzvrătesc împotriva voii Lui? Ce mi-a trebuit oare să provoc o putere pe care o știam net superioară mie? Îmi doream să pot uita, poate să cad în cel mai adânc somn pe care l-aș fi putut cunoaște vreodată, poate să-mi amintesc liniștea din pântecelul mamei. Voiam odihnă, dar nu odihnă fizică. Avusesem parte de prea multă pace, dar sufletul meu urla jalnic după liniște, relaxare, pace. Pierdusem ani, ce-mi păreau acum sute, în căutări pe care

acum le consideram inutile. Îmi investisem timpul și energia în distrugerea rădăcinii edenice, singurei rădăcini ce ar fi putut vreodată să rodească în mine, în existența mea infimă, ceva comestibil. Și acum, abia acum când, întins pe un pământ rece îmi pierdusem simțurile și reacțiile elementare, abia acum realizez că lupta mea fusese în van. Că demersurile pentru a-ndepărta, atât pe mine cât și pe alții de adevăruri esențiale, acele demersuri pe care le consideram corecte și veridice, erau de fapt înșelătorii și că nu făcuseră nimic altceva decât să-mi stoarcă și ultima picătură de vitalitate rămasă.

Și-acum, după ani de căutare, ani în care am susținut din toate puterile că tot ceea ce-i trebuie unui om ca să supraviețuiască este el însuși, ajunseseam să fiu constrâns a recunoaște că nimic din ce eram nu ar fi putut vreodată să-mi aducă odihna. Căci lucrul de care aveam nevoie fusese chiar în boțul edenic pe care-l smulseam cu atâta ură din sufletul meu.

Am expirat și, în timp ce sufletul meu începea să se miște, mâinile mele mototoleau cel mai recent articol din seria "Dumnezeu ești tu". Și nu-mi mai păsa de bani, de recunoaștere, de autografe...

Nu, nu puteam să-mi găsesc singur odihna sufletului. Cum aș fi putut așadar pretinde că în mine sălășluiește un dumnezeu propriu, când mușchii sufletului amortiseră invocându-l? M-am ridicat de pe pământul rece, mi-am golit desaga de gândurile ce-o îngreunaseră timp de veacuri nenumărate, acele veacuri pierdute care mă pierduseră și pe mine, și am inspirat profund, fără urme de boabe de nisip. În sfârșit, aveam să găsesc adevărata odihnă.

Pe urmele Odihnei

Virgil Tabry

[...] [Continuarea din pagina 3](#)

Odihna, prin lentila Vechiului Testament

Odihna lui Adam în Grădina Edenului. După cum am menționat mai sus, nu ni se relatează despre Adam că s-ar fi odihnit în perioada prelapsariană (dinainte de cădere). Adam nu trebuia să muncească pentru hrana lui, căci nu fusese încă blestemat. Deci Adam nu se odihnea. Acest raționament este total greșit! Și dacă astfel stau lucrurile, cum și de ce se odihnea Adam?

Să urmărim cu atenție un detaliu accesibil din narativul Creației. Dumnezeu S-a odihnit a șaptea zi de lucrul Lui. Dar ce însemnează acest fapt? Geoffery B. Wilson circumscrie cu multă claritate acest aspect: „În gândirea ebraică, *odihna* are o semnificație pozitivă, dinamică, și reflecta ideea de consumare (stadiu final, trăirea împlinirii) a unei lucrări și trăirea bucuriei, a satisfacției, asociate cu acest sfârșit al lucrării'. În același sens, Donald Guthrie argumentează că „odihna” (*katapausis*) nu invocă pur și simplu

noțiunea de *inactivitate* (cum susține gândirea Deista), ci mai degrabă o *pauză activă* marcată de pace, bucurie și concordanță în raport cu lucrarea îndeplinită'. În acest sens trebuie înțeleasă odihna lui Dumnezeu. Așadar, în a șaptea zi, după ce a terminat Dumnezeu de creat totul, s-a oprit din lucrul Lui ca să se uite cu admirație, cu bucurie și cu o satisfacție totală spre tot ceea ce făcuse. Aparent, se bătea singur cu palma pe umăr admirând măreția lucrărilor sale și grandoarea calităților sale de Creator. Dar în această experiență de odihnă activă, Dumnezeu nu era singur. Pentru că Adam fusese creat după chipul și asemănarea Sa și pentru că Dumnezeu îi transferase, printre altele, și legitatea odihnei, Adam era părtaș, fără nicio rezervă, la această odihnă a lui Dumnezeu. Așa se explica faptul că Adam, în Grădina Edenului, experimenta, trăia, era în odihna lui Dumnezeu. Așadar, putem concluziona că odihna lui Adam nu era inactivitatea sau antidotul oboselii, ci mai degrabă acea stare activă și permanentă de adorare a splendorii Creatorului și a măreției sale reflectate în Creație.

Odihna lui Adam izgonit din Grădină - continuare în numărul viitor

Un alt fel de odihnă

[...] Continuarea din pagina 5

Ca mamă, îți găsești odihna făcând, în sfârșit, ceea ce face Dumnezeu în fiecare zi față de tine. Greu de înțeles, însă experimentezi odihna atunci când, împreună cu Dumnezeu, la o scară mică și tot prin puterea Lui, ai grijă de cineva total dependent de tine: îi dai mâncare, o speli, îi crezi condițiile pentru un somn bun, o schimbi și te bucuri de felul ei de a relaționa cu tine. Este acea odihnă de a te ști la timpul potrivit în locul potrivit, este odihna de a ști că faci ceea ce Dumnezeu dorește de la tine în acea zi. În pofida timpului care zboară, trăiești marea satisfacție și pacea de a avea un copilăș hrănit, curat, iubit... așa cum îl dorește Dumnezeu!

Pentru că lista este mult prea lungă, aș vrea să menționez pe scurt acele lucruri palpabile, concrete, care te fac să uiți orice oboseală și care, împreună, dau odihna pentru o mamă: zâmbetul unei gurițe fără dinți, ochisorii care se luminează pe loc atunci când o văd pe mami, fălcuțele îmbie-

Diana Clim

toare cărora nimeni nu le poate rezista, strâmbătura adorabilă atunci când gustă un medicament sau lămâia, încercările asidue ale puiului de om de a-și ține capul sus mai mult de 2 minute, puterea pe care o au câteva degețele să se prindă de degetul tău, plăcerea și râsul cu care o ascultă pe mama când cântă și profunda mirare atunci când îl aude pe tati cântând, dar și modul extrem de variat al fâncului de a socializa prin: gângureli, chiuieli, mârâieli, miorlăieli,acompaniate de râsul în hohote pe care nici tu nu știi de unde l-a învățat.

Ce odihnă! Ce plăcere și ce mari descoperiri, în același timp!

Doresc părinților să se bucure de această odihnă din toată inima și fie ca în familiile noastre să nu trăim asteptând mereu să adoarmă copilul, pentru a ne trăi viața în mod egoist, ci mai degrabă să ne amintim de frumoasa odihnă a copilăriei împreună cu ei!

Aș mai adăuga câte ceva, însă vă las... am lucruri importante de făcut... Denisuca s-a trezit după o bună odihnă și pentru mine începe... joaca!

Pagini de jurnal

În jurnalul călătoriei mele, termenul de "odihnă" nu-și mai găsește acea valență plină de farmec. Odihna se află undeva la o depărtare de mile, e bine ascunsă de mine însăși și este umbrită de neliniștea mea și de neantul de frământări ce vin în valuri odată cu existența mea legată de materie. Mă simt adesea încolțită de gândul de a face, de a realiza cât mai bine funcția de "multitasking", de a alerga cât mai repede într-o cursă lungă și nesfârșită, scaldată în secunde, minute,

ore, zile, luni și ani, ani și ani în care n-am conștientizat să mă zbat, uitând că orice cursă are și-un capăt, are și-un răgaz. N-am vrut să mă opresc, crezând că până și frunzele pictate în arămiul de toamnă admiră epuizarea mea și zbuciumul ființei mele mult prea oboșite în toată agonia mea de a prinde ceva... Totuși, cum e posibil să fiu tot în urmă și să nu prind vântul după care alerg???

Doamne, dar Te-am ascultat duminică, Te-am auzit în fiecare dimineață la părtășie, dar acum lasă-mă și pe mine să-mi continui alergarea, lasă-mă să mă mai zbat încă puțin...

Diana Lazăr

Tu chiar nu vezi ca mai am așa multe de făcut într-o singură zi? Cum crezi că aș mai putea adăuga pe lista mea de priorități și odihna? Când să mai am timp să pot cugeta la planurile Tale, când eu trag de mine cu atâta patimă să mai fac ceva?"

Paginile calendarului zboară filă cu filă și eu tot obosită sunt, dar aud într-un moment de liniște tainică, în care ideile mele se alipesc pentru o secundă de ale Tale, o voce blândă și simt cum ceva tainic ia naștere... e Ceva ce-mi spune să mă opresc și se lovește în zbaterea mea după deșertăciune, după tot ce e vizibil pentru a-mi satisface nevoia de semnificație și siguranță!!! E Vocea care e chiar Odihna, e o invitație la cină cu Însuși Creatorul odihnei, în toată complexitatea ei, și aud un Glas ce se coboară din slava Cerurilor, făcându-se asemenea cu durerea mea, așezându-Se lângă mine și șoptindu-mi să mă opresc din goana de a strânge deșertăciune. Îmi spune să mă opresc din alergarea după vânt, sperând că-l voi prinde și epuizându-mă în fiecare zi peste măsura puterilor mele...

Doamne, dă-mi din odihna Ta, din gândurile Tale, nu doar momente, nu doar secunde! Revarsă nu doar un strop din ea, ci vino cu ploaia Ta!!! Dă izbândă în a-mi uni tot mai des strigătul cu Vocea Ta și harul de a ști să tac atunci când eu am multe să-Ți spun, câte nedreptăți mi s-au făcut, câte lucruri am de făcut. Ajută-mă să fiu dispusă să Te ascult și eu pe Tine, să știu ce este în inima Ta când fac o alegere, să fiu interesată de acea odihnă care îmi dă putere și curaj să mă alătur și eu luptelor Tale!

Echipe de redacție

Redactori:

Mihai Ghiurțu,
Dana Lungu,
Oana Bilan,
Irina Beschieriu,
Ioana Boancă,
Silvia Cojocariu,

Mariana Pricope,
Ada Dumitriu,
Patricia Crișan,
Emil Juverdeanu,
Costel Cozorici,
Ștefan Mihai,
Cristian Lucaci

Tehnoredactare:

Daniel Bosîncianu,
Silviu Bulgariu,
Bogdan Bosîncianu

Echipe de serviciu:

Irina Beschieriu – responsabil de număr
Silviu Bulgariu – tehnoredactor
Oana Bilan – corector
Mihai Ghiurto – revizor

grauntedemustar@yahoo.com